19 Σεπτεμβρίου 2021

Ο Όσιος Αμφι-λόχιος αγάπησε τον Χριστό απο παιδί και θέλησε να Τον ακολουθήσει ουσιαστικά – ΑΦΙΕΡΩΜΑ

/ Ορθοδοξία· Διεθνές Πρακτορείο Εκκλησιαστικών Ειδήσεων

Μετά την παρέλευση δέκα χρόνων από την Οσιακή κοίμηση του Αγίου Αμφιλόχιου Μακρή, στις 19 Σεπτεμβρίου του 1980, πραγματοποιήθηκε η εκταφή των Ιερών του λειψάνων. Προΐστατο ο τότε Ηγούμενος και μετέπειτα Επίσκοπος Τράλλεων κ. Ισίδωρος και παρευρίσκονταν συμπροσευχόμενοι ο Αρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Τιμόθεος, ο Μητροπολίτης Ρόδου κ. Σπυρίδων, ο Μητροπολίτης Λέρου Καλύμνου και Αστυπαλαίας Ισίδωρος, πολλοί κληρικοί και λαϊκοί από όλο τον ελλαδικό χώρο.

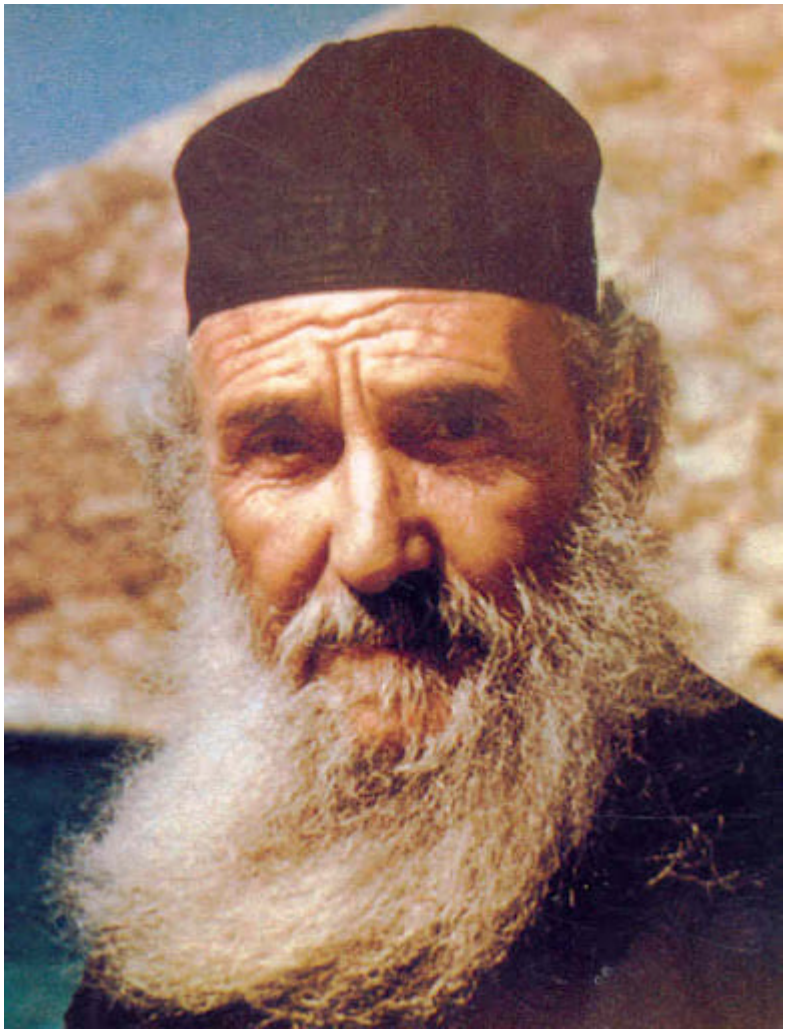
Όταν ο τάφος του Αγίου ανοίχτηκε, **μία λεπτή ευωδία απλώθηκε, όχι μόνο στο κοιμητήριο,** αλλά και σε όλη τη γύρω περιοχή. Δέος και συγκίνηση κατέλαβε τις ψυχές των παρευρισκομένων. Η τερπνή αυτή ευωδία δεν εξαλείφθηκε ούτε ύστερα από την πλύση των σεπτών του λειψάνων. Ο Ηγούμενος που χρειάστηκε να φύγει γρήγορα για κάποια επείγουσα υπόθεση, επιστρέφοντας έπειτα από δύο με τρεις ώρες είπε στον π. Ηλία: «**Μύρισε τα χέρια μου! Ακόμη ευωδιάζουν μετά το άγγιγμα της κάρας του Γέροντα!**».

Όπως γράφει ο Αρχιμανδρίτης Παύλος Νικηταράς στο βιβλίο του «Ο Γέροντας Αμφιλόχιος Μακρής»:

«Σ’ όλη του τη ζωή εβασανίζετο από αρρώστιες, ήταν ευαίσθητος στα κρυολογήματα και κάθε χρόνο τον επισκέπτετο η γρίπη... Τέλη Μαρτίου 1970 προσεβλήθηκε από πνευμονία· ήταν Μ. Τεσσαρακοστή και με δυσκολία δέχθηκε να πάρη λίγο γάλα. Έδωσε σε όλους τις συμβουλές που ο καθένας είχε ανάγκη. Είχε το προορατικό χάρισμα. Στην προσπάθεια των πνευματικών του παιδιών να τον κρατήσουν με ορούς λίγες μέρες στην ζωή, παρακαλούσε κι έλεγε: αφήστε με, καλά μου παιδιά, να φύγω, ήρθε η ώρα μου. Γιατί, Γέροντα, τούλεγα, δεν μένεις μαζί μας τούτο το Πάσχα; Δίσταζε να μου απάντηση, και δεύτερη και τρίτη φορά τον παρεκάλεσα να μου πη πώς ξέρει ότι θα φύγη σύντομα κι εκείνος με δυσκολία μου απεκάλυψε: ευλογημένε Παύλε, είδα την Παναγία και τον Θεολόγο προ ολίγου και τους παρεκάλεσα να μείνω κοντά στα παιδιά μου κι αυτό το Πάσχα, αλλά μου

είπαν «Δεν γίνεται άλλο, ελήφθη η απόφασις, Πάσχα θα κάμης στους Ουρανούς μαζί μας» κι αυτό το λέγω σαν εξομολόγηση, επειδή με βιάζεις, μη το ειπείς σε άλλους.

Κι έφυγε από τον κόσμο της ματαιότητος, αφού έδωσε την ζωήν του για τους άλλους, αφού εργάσθηκε σαν καλός εργάτης στον αμπελώνα του Κυρίου, αφού αρίστευσε στις εξετάσεις του στο στάδιο των πνευματικών ασκήσεων, αφού υπηρέτησε και Εκκλησία και Πατρίδα σαν καλός χριστιανός και ακέραιος Έλληνας. Κοιμήθηκε στις 16 Απριλίου 1970 σε πλήρη διαύγεια των αισθήσεών του. Το λείψανό του πήρε μορφή ουράνια, όψι χαρούμενη κι ειρηνική, απέραντη γαλήνη βασίλευε στο ασκητικό του πρόσωπο, πράγματι αγιασμένου ανθρώπου έκφραση, που εκοιμήθη εν Κυρίω....

Στο μνημόσυνο που τελέστηκε την επόμενη ημέρα από την Ανακομιδή των Ιερών λειψάνων, στην Ιερά Μονή του Ευαγγελισμού στη χώρα της Πάτμου ο

Αρχιεπίσκοπος Κρήτης εκφώνησε επιμνημόσυνο ομιλία και απευθυνόμενος στις μοναχές με λόγια καρδιακά είπε: «***Έχετε τώρα αυτή τη στιγμή μπροστά σας έναν ατίμητο θησαυρό! Είναι ένας θησαυρός που δεν μοιάζει με τους θησαυρούς της γης. Τούτος ο θησαυρός είναι Ιερός, είναι Άγιος! Ήταν θησαυρός και τότε που ήταν κοντά σας… Οι θησαυροί αυτοί δε θα εκλείψουν ποτέ. Είναι οι Άγιοι, τα Ιερά τους λείψανα. Είναι θησαυροί που διδάσκουν. Τούτο το λείψανο θα σας θυμίζει τη φωνή του, τις συμβουλές του, τους κόπους του, τις θυσίες του, τα δάκρυά του, όλους τους αγώνες***

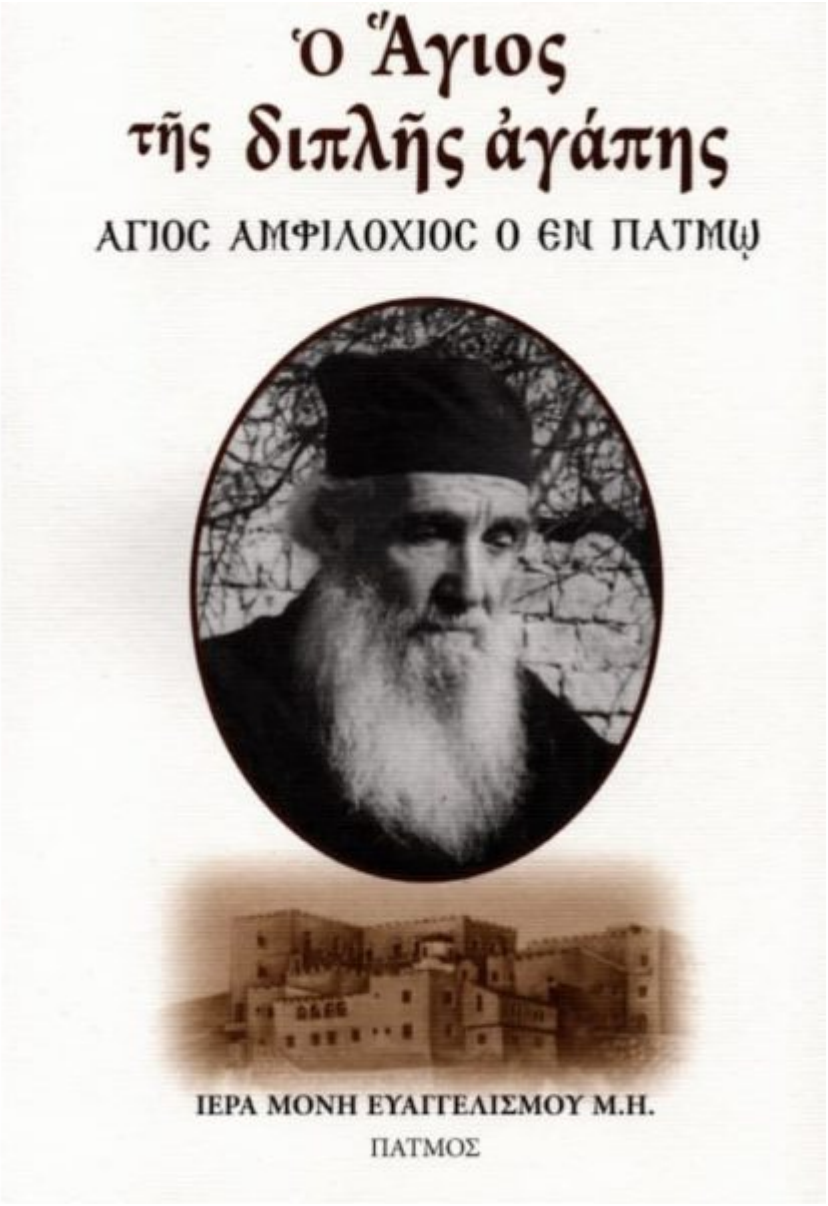

με όλη την ευλάβειά μας.

με τα νάματα, τις ευλογίες

Ο Γέροντας Αμφιλόχιος Μακρής εκοιμήθη την Πέμπτη 16 Απριλίου του 1970 μ.Χ. και ετάφη στις 17 Απριλίου στο Κοιμητήριο της Ιεράς Μονής του Ευαγγελισμού. Ήταν φίλος και πνευματικό παιδί του Αγίου Νεκταρίου (βλέπε 9 Νοεμβρίου), ενώ ο ίδιος υπήρξε πνευματικός πατέρας πολλών μεγάλων μορφών της Εκκλησίας, Ελλήνων και ξένων.

Όπως αναφέρει στον πρόλογο του βιβλίου της για τον γέροντα η Καθηγουμένη της Ιεράς Μονής Ευαγγελισμού Μητρός Ηγαπημένου, Μοναχή Χριστονύμφη: «Το νησί της Πάτμου, που ο Κύριος αγίασε με την Αποκάλυψή Του και δόξασε ο μεγάλος εξόριστος Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος, ανέδειξε στις ημέρες μας τον νέο Άγιο της διπλής αγάπης.

Καθώς ο Άγιος Αμφιλόχιος ήταν πνευματικός έκγονος και μιμητής Ευαγγελιστού της Αγάπης, έκλεισε τον Πανάγαθο Τριαδικό Θεό στο θησαυροφυλάκιο της καρδιάς του σαν τον πολυτιμότερο μαργαρίτη. Έγινε το θήραμα του Θείου Κυνηγού, του Ουράνιου Εραστή, που κυνηγά με την αγάπη Του το ανώτερο και ωραιότερο δημιούργημά Του.

Η καρδιά του Αγίου Αμφιλοχίου πληγώθηκε από την αγάπη προς τον Νυμφίο της ψυχής του και την αγάπη προς το αγαπημένο θαύμα του Θεού, τον άνθρωπο. Γι’ αυτό θα αναφωνεί στους αιώνες: ”Τετρωμένη ἀγάπη εἰμί ἐγώ!” (Ἄσμα ᾀσμάτων ε’, 8)

Ως γνήσιος νηπτικός Πατέρας είχε διαρκώς στραμμένο τον νου και την καρδιά του προς Αυτόν. Η άπειρη αγάπη Του και οι αναρίθμητες ευεργεσίες Του ήταν το αγαπημένο εντρύφημα της ψυχής του. Βεβαίωσε με τη ζωή του ότι ”ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ” (Α’ Ιω. Δ’ 16), αφού, όπως διακήρυττε ο Ηγαπημένος Μαθητής, ”ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν” (Α’ Ιω. Δ’ 8)

Ως γνήσιος μαθητής του Παρθένου Μαθητού επέλεξε την παρθενική ζωή, για να ζήσει στο έπακρο τη διττή Εντολή του Κυρίου του: ”ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου … καί τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν” (Μαρκ. 12’ 30 – 31) Το όπλο του Μοναχικού και Ιεραποστολικού του αγώνα ήταν αυτή η διπλή αγάπη, από την οποία ”ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμανται” (Ματθ. κβ’ 40)

Έχοντας μυστική επαφή με τον Απόστολο της Αγάπης, βάδισε στα ίχνη του και συνέχισε το έργο του. Ολοπρόθυμα δέχτηκε την κλήση του Θεού να Τον ακολουθήσει σε μια ζωή μαθητείας, αφοσίωσης και θυσίας. Έγινε απόστολος του μηνύματος της Μοναχικής αφιέρωσης και συνέβαλε ουσιαστικά στην αναζωπύρωση του Μοναχισμού.

Με τη Χριστομίμητη ασκητική ζωή του έδωσε τη ζωντανή μαρτυρία του Ιησού Χριστού, γιατί και μόνο το ιλαρό και φωτοβόλο βλέμμα του ήταν ένα σιωπηλό αλλά βιωματικό κήρυγμα, που διέδιδε το μήνυμα της αγάπης του Θεού. Μέσα από την νηπτική εργασία του ”έπαθε” και έμαθε τα Θεία και έχοντας προσωπική εμπειρία των Ενεργειών του Αγίου Πνεύματος μετέδωσε την Ευαγγελική Εντολή της αγάπης στους συγχρόνους του. Απέδειξε ότι ”Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας” (Εβρ. ιγ’ 8).

Επειδή ο Άγιος Αμφιλόχιος αγάπησε πάνω από οτιδήποτε άλλο τον Χριστό, αγάπησε τους πάντες και τα πάντα μέσα από την αγάπη του Χριστού».

Με λαμπρότητα η εορτή της ανακομιδής των Ι. Λειψάνων του Οσίου Αμφιλοχίου στη Βέροια

Το πρωί της Κυριακής, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης και Οσίου Νικοδήμου Βεροίας με την ευκαιρία της εορτής της ανακομιδής των Ιερών Λειψάνων του Οσίου Αμφιλοχίου του εν Πάτμω.

Η ενορία των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης και Οσίου Νικοδήμου Βεροίας **τιμά και πανηγυρίζει ιδιαιτέρως την ιερά μνήμη του Οσίου Αμφιλοχίου του εν Πάτμω,** καθώς στο πνευματικό κέντρο του Ιερού Ναού υπάρχει Παρεκκλήσιο αφιερωμένο στον νέο Άγιο της Εκκλησίας. Εξαιτίας όμως των ειδικών περιοριστικών μέτρων για την προστασία της δημόσιας υγείας η Ιερά Πανήγυρη λαμβάνει χώρα στον κυρίως Ναό.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας κ. Παντελεήμων εκ μέρους του εκκλησιαστικού συμβουλίου τίμησε την μεγάλη ευεργέτιδα του Ιερού Ναού κ. Χαρίκλεια Παπαδοπούλου, η οποία προσφάτως προσέφερε την Ιερά Λειψανοθήκη του Οσίου Αμφιλοχίου.

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας χειροθέτησε Αναγνώστη τον κ. Ιωάννη Ανδρεανίδη, ο οποίος διακονεί στο Ιερό Βήμα της Ενορίας.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του κατά την Θεία Λειτουργία ανέφερε μεταξύ άλλων:*«Ὅς τις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν».*

*Πρίν ἀπό λίγες ἡμέρες ἡ Ἐκκλη-σία μας ἑόρτασε τήν **Ὕψωση τοῦ τιμίου Σταυροῦ** καί μᾶς ὑπενθύ-μισε τή μεγάλη θυσία πού ἔκανε ὁ Χριστός γιά μᾶς, ὄχι μόνο γενόμε-νος ἄνθρωπος, ἀλλά καί ὑπομέ-νοντας τόν φρικτό καί ἐπονείδιστο σταυρικό θάνατο χάριν τῆς σωτη-ρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.*

Ὁ Χριστός θυσιάσθηκε γιά μᾶς. Θυσιάσθηκε χωρίς νά ζητήσει τίπο-τε ἀπό μᾶς καί μᾶς προσέφερε τή σωτηρία δωρεάν.

Δέν μᾶς ὑποχρεώνει οὔτε νά τόν ἀκολουθήσουμε οὔτε νά δεχθοῦμε τή σωτηρία πού μᾶς χάρισε. Ἀφή-νει καί τά δύο στήν ἐλεύθερη βού-ληση καί προαίρεσή μας. «Ὅς τις θέλει», μᾶς λέγει. Ὅποιος θέλει νά μέ ἀκολουθήσει. Δέν ἐμποδίζει κα-νέ-ναν, δέν ἀποκλείει κανέναν. Ἀφήνει τήν ἐπιλογή ἐλεύθερη. Θέ-τει ὅμως μία καί μόνη προϋπόθεση σέ ἐκείνους πού θά ἐπιλέξουν νά τόν ἀκολουθήσουν. Καί τήν ζητᾶ μόνο ἀπό ἐκείνους πού θά θελή-σουν νά ἀποδεχθοῦν τήν προσφο-ρά τῆς σωτηρίας πού μᾶς χάρισε.

Σέ αὐτούς ἀπευθύνεται ὁ Χριστός σήμερα. Σέ ὅλους ἐμᾶς ἀπευθύνε-ται, οἱ ὁποῖοι μέ τή βάπτισή μας, μέ τήν παρουσία μας μέσα στήν Ἐκ-κλησία, μέ τή συμμετοχή μας στά ἱερά μυστήριά της δείχνουμε ὅτι θέλουμε νά ἀκολουθήσουμε τόν Χριστό

στή ζωή μας.

Καί δέν ζητᾶ, ὅπως εἴπαμε, κάτι γιά τόν ἑαυτό του ὁ Χριστός οὔτε τό ζητᾶ ὡς ἀνταπόδοση γιά τή δική του θυσία. Τό ζητᾶ, γιατί μόνο ὅποιος προσφέρει αὐτό πού ζητᾶ ὁ Χριστός, μόνο ὅποιος ἐκπληρώσει τήν προϋπόθεση πού ὁρίζει ὁ Χρι-στός, μόνο αὐτός μπορεῖ νά τόν ἀκο-λουθήσει καί νά οἰκειοποιηθεῖ τή σωτηρία πού μᾶς προσέφερε μέ τή θυσία του.

Ποιά εἶναι ὅμως αὐτή ἡ προϋ-πό-θεση; Εἶναι ἡ ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας. «Ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν», λέ-γει ὁ Χριστός. Καί λέγοντας «ἑαυ-τόν» ὁ Χριστός ἐννοεῖ τόν κακό ἑαυτό μας, ἐννοεῖ «τόν παλαιόν ἄνθρωπον», ὅ,τι δέν συμβαδίζει μέ τό θέλημα καί τίς ἐντολές του, ὅ,τι γίνεται ἐμπόδιο στήν πορεία μας πρός τόν Χριστό, ὅ,τι μᾶς ἐνοχλεῖ καί δέν μᾶς ἀφήνει ἀπερίσπαστους νά τόν ἀκολουθήσουμε. Αὐτά μπο-ρεῖ νά εἶναι συνήθειες κακές καί ἀδυναμίες, μπορεῖ νά εἶναι προσ-κόλληση σέ γήινα καί κοσμικά πράγ-ματα, μπορεῖ νά εἶναι ἐπιθυ-μίες ἐφάμαρτες καί ἁμαρτίες πού βαρύνουν τήν ψυχή μας, πού τήν δεσμεύουν, μπορεῖ νά εἶναι περι-σπασμοί καί ἀπασχολήσεις πού δέν ἀφήνουν τόν νοῦ μας νά στραφεῖ πρός τόν Θεό, πού δέν μᾶς ἀφή-νουν νά βαδίσουμε στή ζωή μας σύμφωνα μέ τό θέλημά του.

Ὅλα αὐτά εἶναι ὁ «ἑαυτός» μας, τόν ὁποῖο μᾶς ζητᾶ ὁ Χριστός νά ἀπαρνηθοῦμε, γιατί διαφορετικά δέν θά μπορέσουμε νά τόν ἀκο-λου-θήσουμε, ὅπως τόν ἀκολούθησε ὁ ἑορταζόμενος σήμερα σύγχρονός μας ἅγιος, ὁ ἅγιος Ἀμφιλόχιος ὁ ἐν Πάτμῳ.

Ἀπό παιδί ἀγάπησε ὁ ἅγιος Ἀμφι-λόχιος τόν Χριστό καί θέλησε νά τόν ἀκολουθήσει, ὅπως τόν εἶχε ἀκολουθήσει μέ προθυμία καί ζῆλο ὁ ἠγαπημένος μαθητής του, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, στό νησί τοῦ ὁποίου, στήν Πάτμο γεννήθηκε καί μεγάλωσε ὁ ἅγιος Ἀμφιλόχιος.

Καί δέν ἀκολούθησε τόν Χριστό μόνο μέ τή σκέψη καί μέ τή διάθεσή του. Τόν ἀκολούθησε οὐ-σια-στικά, ἀρνούμενος τόν ἑαυτό του καί τόν κόσμο, καί εἰσερχό-με-νος σέ ἡλικία 17 ἐτῶν ὡς δόκιμος στή μονή τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Ἀπό ἐκείνη τήν ἡμέρα ἡ ζωή του ἦταν μία διαρκής ἄρνηση τοῦ ἑαυ-τοῦ του γιά χάρη τοῦ Χριστοῦ. Μέ τήν ὑπακοή, μέ τήν ἄσκηση, μέ τή νηστεία, μέ τήν προσευχή ἀποδε-σμευόταν ἀπό ὅ,τι τόν συνέδεε μέ τόν κόσμο, μέ ὅ,τι τόν ἐμπόδιζε νά πλησιάσει περισσότερο τόν Χριστό καί νά τοῦ ἀφιερώσει ὁλοκληρω-τικά τήν ψυχή του καί τίς δυνάμεις του.

Ἄρνηση τοῦ ἑαυτοῦ του ἦταν ἀκόμη καί νά ἀναλάβει τήν εὐθύνη τοῦ ἡγουμένου τῆς μονῆς τῆς Πά-τμου στά δύσκολα χρόνια τῆς ἰτα-λικῆς κυριαρχίας στά Δωδεκάνη-σα, ἀλλά καί τό ἱεραποστολικό ἔργο πού ἀνέλαβε γιά νά τονώσει τήν

πίστη καί τήν ἐθνική συνεί-δηση τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν Δω-δε-κανήσων πού ὑπέφερε ἀπό τόν κατακτητή.

Ἄρνηση τοῦ ἑαυτοῦ του ἦταν καί ἡ καρτερία μέ τήν ὁποία ὑπέμεινε τήν ἐξορία, τήν ὁποία τοῦ ἐπέβα-λαν οἱ Ἰταλοί γιά νά ἐμποδίσουν τό ἔργο του, ἀλλά καί ἡ θυσιαστική δια-κονία του χάριν τῶν ἀνθρώ-πων, πού ἔφθανε σέ τέτοιον βαθμό, ὥστε νά μήν ὑπολογίζει τόν δικό του κόπο προκειμένου νά ἐξυπηρε-τήσει τίς ἀνάγκες τους, ἀλλά καί νά λέει συχνά στά πνευματικά του παιδιά: ***«παράδεισο χωρίς ἐσᾶς, παιδιά μου, δέν τόν θέλω».***

Ἔτσι ἀξιώθηκε ὁ ἅγιος Ἀμφιλό-χιος νά ἀκολουθήσει τόν Χριστό, μιμούμενος τούς παλαιούς ἁγίους καί νά ἀναδειχθεῖ ἰσοστάσιος τῶν ὁσίων, τῶν πατέρων καί τῶν ἱερα-πο-στόλων καί νά προσφέρει τή χάρη τοῦ Θεοῦ στούς ἀνθρώπους, μορφώνοντας στίς ψυχές τους τόν Χριστό.

Ἡ σημερινή ἑορτή τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ ἱεροῦ του λειψάνου ἄς παρακινήσει καί ἐμᾶς νά ἀπο-φα-σίσουμε νά ἀρνηθοῦμε τόν ἑαυ-τό μας καί νά ἀκολουθήσουμε τόν Χριστό, γιατί μόνο αὐτός ὁ δρόμος, παρά τίς δυσκολίες πού μπορεῖ νά συναντήσουμε καί νά ἀντιμετω-πί-σουμε, μπορεῖ νά μᾶς ὁδηγήσει καί στή χαρά καί κυρίως στή σωτη-ρία.

ΒΕΡΟΙΑ: Για φωτογραφίες πατήστε εδώ

Πηγή: www.orthodoxianewsagency.gr